

CHASED
OPGEJAAGD

CLARISSA WILD

Copyright © 2024 Clarissa Wild
ISBN: 9789403745688

CHASED © 2018 Clarissa Wild

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de fantasie van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, plaatsen, organisaties of personen, levend of dood, berust op louter toeval. Alle personages in dit boek zijn achttien jaar of ouder.

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, overgedragen in welke vorm of op welke manier dan ook, elektronisch of mechanisch, met inbegrip van fotokopieën, opnames of door enig systeem voor het ophalen van informatie. Dit zou in strijd zijn met licentie- en auteursrechtetten.

EÉN

CHASE

Vanuit mijn stoel staar ik naar de kibbelende mannen aan de andere kant van de kamer, wachtend tot het licht boven de deur aangaat. Het wachten begint me te irriteren.

Ik graai in mijn zak en haal er een notitieboekje en een pen uit en ik begin hun gezichten te schetsen, te beschrijven hoe ze eruit zien, elk klein detail noterend. Alles wat belangrijk is, schrijf ik op. Van vettig haar, tot krullende snorren, tot de kleur van de ogen, tot dikke buiken en zakken gevuld met cheques.

Sommigen van hen dragen niet eens maskers.

Stomme eikels.

Als ik klaar ben, stop ik het notitieboekje weg, pak mijn whisky met ijs en neem een slok.

Ga ik dit echt doen?

Ja.

Mijn hand breekt bijna het glas, dus ik zet het neer voor ik mezelf bezeer. Ik sta op en loop rechtstreeks naar de badkamer,

waar ik de kraan opendraai en het water over mijn handen laat lopen.

Ik staar naar het water en naar mijn handen.

Binnenkort zullen ze waarschijnlijk doordrenkt zijn met bloed.

Ik sluit mijn ogen en haal diep adem.

Dit is het, Chase.

Dit is het moment waar je je hele leven op hebt gewacht.

Je gaat dit doen, of je het leuk vindt of niet. Einde verhaal.

Ik kijk op naar de man die me in de spiegel aanstaart. Of beter gezegd... het glimmende, metaalachtige masker dat mijn gezicht bedekt.

Het is een grimmige herinnering aan wie ik werkelijk ben.

Ik ben niet de man die zich achter het masker verbergt.

Het masker *ben* ik.

De man erachter is slechts een verzinsel van mijn verbeelding.

De man die alles heeft... en het is nog steeds niet genoeg.

Dit masker brengt het dier in mij naar boven, het dier dat zich verbergt in het volle zicht.

En niemand zal ooit weten dat ik het was.

Ik glimlach, denkend aan wat er komen gaat. Welke keuze ik ook maak, het zal zeker een spektakel worden. Een die ik niet snel zal vergeten.

Als ik de deur open om weer de kamer binnen te stappen, gaat het licht boven de deur achterin aan en stoppen de mannen met praten. Ze werpen een korte blik op mij als ik naar ze toe loop en wachten tot de deur achterin opengaat. Als die opent, richten ze hun aandacht op de kamer erachter.

We zitten allemaal op kleine zwarte stoelen langs de rode muren. Achterin staan drie metalen kooien, elk met een persoon erin. Twee vrouwen, één man.

Ze beven, ineengedoken in een hoek, hun lichamen vasthoudend.

Ze dragen allemaal hetzelfde roodgekleurde ondergoed dat nauwelijks huid bedekt, behalve de gevoelige delen.

Ze jammeren en deinzen weg voor de lichten die op hen gericht zijn. Maar ik kan het niet helpen naar één van hen te staren... een meisje rechts van me met het mooiste, donkerste krullende haar dat ik in lange tijd heb gezien.

De kooien zitten achter dik, ondoordringbaar glas, met slechts één deur die naar binnen leidt.

Ik betwijfel of ze ons kunnen zien... maar alle mannen kunnen hen zeker zien.

‘Welkom, heren. Ik hoop dat jullie allemaal genoten hebben van de whisky tijdens het wachten,’ zegt een stem in de hoek als hij dichterbij komt.

Graham. Ik heb alleen met hem gesproken via gecodeerde e-mail en korte telefoontjes, maar ik weet dat hij het is. Het is dezelfde slijmerige stem.

Mijn vuisten ballen als hij praat.

‘Kijk maar eens goed. Ze zijn alle drie beschikbaar. Als u wint, wordt de prijs afgeleverd via de achterdeur na afloop van het bieden, met vijftien tot twintig minuten extra voor het vervoer. Dezelfde deur waardoor je binnenkwam. Ik begin zo met nummer één aan de linkerkant. Nog vragen?’

Hij kijkt de kamer rond, maar niemand reageert.

Het is niet alsof ze dit niet eerder hebben gedaan.

Vele... vele keren.

Knarsetandend leun ik achterover in de stoel en blijf staren naar het meisje met de donkere gelaatskleur. Zij zal het zijn.

Ik heb al besloten.

‘Oké...’ Graham schraapt zijn keel. ‘De eerste is een beetje eigenwijs, maar hij reageert goed op straf. Hij is doof aan één kant, maar het andere oor werkt perfect. Geen andere gebreken. Hij is viriel en jong, perfect om met zijn handen te werken, zoals

persoonlijke verzorging, huishouding, of algemeen vermaak. Wat u maar wilt.’ De grijns op zijn gezicht is moorddadig.

Ik voel me er moordzuchtig door.

Ik kan het niet helpen. Ik ben een wilde in een pak die geniet van het uitdelen van pijn.

Maar nu is niet het juiste moment.

Graham drukt op een knop en het mannetje links wordt zo hard gezoemd dat hij over de vloer van zijn kooi rolt, met een verwrongen gezicht en snakkend naar lucht. Ik kijk de andere kant op.

‘Ga staan!’ schreeuwt Graham door een intercom.

De persoon worstelt om op te staan, maar doet het toch. Dan bonkt hij met zijn hoofd tegen de tralies tot Graham de knop loslaat, waarna hij daar blijft staan, onbeweeglijk ... starend naar het glas dat ons scheidt.

‘Het bieden begint bij 20.000.’

De mannen steken hun vingers op als Graham steeds grotere aantallen aankondigt. Ik negeer hun stemmen en richt me alleen op het meisje rechts. Om de een of andere reden is ze uit haar hoek opgestaan en helemaal naar voren gelopen. Graham hoefde haar niet eens te roepen om haar in beweging te krijgen.

Ze houdt zich stevig vast aan de tralies om haar heen. Ze kijkt niet naar ons... maar toch voel ik me bekeken. Alsof ze ons kan horen. Of alsof ze dat probeert.

‘Vijftig duizend, eenmaal, andermaal. Verkocht.’ De bieder uiterst rechts overhandigt een cheque aan Graham die hem inspecteert voor hij zijn hand schudt. ‘Dank u.’

Hij loopt terug naar het centrum en zegt: ‘Oké ... de volgende is een vrouwtje. Ze is rijp, op leeftijd en perfect voor elk feest of bijeenkomst. Ze is erg sociaal en luistert goed naar commando’s. Heeft ook een implantaat voor ultiem genot.’

Graham drukt op een andere knop op de muur, waardoor ze

kronkelt in haar kooi. Ze komt snel overeen, zonder dat hij een woord hoeft te zeggen. Het gezoem stopt ... maar hij reikt in zijn zak en haalt er een apparaatje uit, dat hij aanklikt.

Ze klemt haar benen en haar wangen blozen. Een lichte gil verlaat haar mond.

De mannen lachen onder elkaar, werpen blikken naar elkaar, glunderen als een gek.

Ik slik, maak mijn kraag los en staar dan naar mijn handen. Ze zijn bedekt met tekens van mijn nagels die in mijn huid gegraven hebben.

‘Het bieden begint bij 30.000.’

De mannen bieden weer, maar ik kan me maar op één ding concentreren.

Het meisje rechts... Haar ogen en hoe ze de mijne ontmoeten, slechts voor een seconde.

Ze zijn zo... helder. En mooi.

In haar kooi zakt ze neer op de grond en verbergt haar gezicht tussen haar krullende haar.

Ik moet me op haar concentreren en alleen op haar.

Zo niet, dan zou ik waarschijnlijk elke man in deze kamer overbieden tot ik ze alle drie had gewonnen.

Maar dat zal het alleen maar moeilijker voor me maken.

Ik moet geduldig zijn. Op mijn hoede zijn. Ik moet me aanpassen.

Dus ik wacht en wacht tot het bieden eindigt bij zeventigduizend, waarna nog een cheque wordt uitgewisseld.

Eindelijk, het is tijd.

‘Als laatste ... hebben we een kort maar pittig vrouwtje. Vooral deze gaf me veel problemen.’

De mannen in de kamer griffelen.

Ik vind het niet grappig. Helemaal niet.

‘Ze is pittig, maar met een beetje training, zal ze een geweldige

huisdier zijn. Er is echter een klein gebrek... ze is blind.'

Blind? Geen wonder dat haar ogen zo ... mooi waren.

Een grijns verspreidt zich over mijn lippen.

Dit kan niet perfecter zijn.

Graham drukt op een andere knop. Ze is verlamd van angst en pijn, kruipend in haar kooi, maar ze geeft niet op. Houdt niet op zich vast te klemmen aan de tralies, staat niet op.

'Omhoog!' schreeuwt Graham.

Ik bal mijn vuisten en kijk hoe ze worstelt. Ze weigert de strijd op te geven, ook al heeft ze al bij lange na verloren. Ze zit in een kooi, maar haar geest laat haar nooit in de steek.

Ik bewonder haar.

Maar ik wou ook dat ze zich gewoon overgaf.

'Alsjeblieft...' mompel ik tegen mezelf, terwijl ik op mijn lip bijt.

Pas na een slopende minuut geeft ze eindelijk toe.

Ze is lichtvoetig, maar o zo wankel.

'Het bieden begint bij vijftienduizend.'

Ik strijk met mijn vingers langs mijn kaak en staar naar het meisje, terwijl de mannen beginnen te bieden.

Even stop ik met ademen en concentreer me volledig op haar zwakke lichaam, dat zoveel pijn lijkt te kunnen verdragen. Het is ongelooflijk.

Als de mannen stoppen met mompelen, steek ik mijn hand op.

'Een miljoen.'

Iedereen kijkt naar me met gapende monden. Alsof ik gek ben geworden.

Maar ze weten niet wat ze waard is. Zij kunnen het niet zien... maar ik wel.

Voor mij is zij *alles*.

Haar bestaan zal mijn ondergang zijn of mijn enige redding.

Ik moet weten welke het gaat worden.

Ik moet haar hebben.

‘Nog andere biedingen?’ vraagt Graham, in de hoop dat iemand meer biedt.

Natuurlijk niet. Ze willen haar niet. Ze zien het nut niet in van een blind, opstandig meisje.

Maar ik wel.

‘Verkocht!’ Zegt Graham en hij komt naar me toe.

Ik vernauw mijn ogen naar hem en houd mijn hoofd schuin terwijl ik de tijd neem om in mijn zak te rommelen en een chequeboek tevoorschijn te toveren. Met snelle krabbels schrijf ik alles op wat hij nodig heeft. Ik kijk niet twee keer voor ik het afscheur en aan hem overhandig.

‘Dank je,’ zegt hij, terwijl hij het gulzig van me afpakt. Dan richt hij zijn aandacht op de rest. ‘Nou, dat was alles. Volgende keer heb ik meer voor jullie.’

Iedereen staat op en vertrekt, maar ik niet.

Met voorzichtige stappen nader ik het glas en leg mijn hand er bovenop, wensend dat ik haar al kon aanraken. Ik vraag me af wat ik zal voelen. Wat ik zal willen. Hoe ze ruikt. Hoe ze zal smaken.

Ik sluit mijn ogen en stel me al die dingen voor.

Spannend.

‘Ik breng haar zo bij u,’ zegt Graham. ‘U hebt nogal veel geboden.’

Ik glimlach en kijk zijn kant op. ‘Ik weet wat ik wil. En ik krijg altijd wat ik wil.’

Hij glimlacht onhandig terug en schraapt dan zijn keel. ‘Goed dan. Als u in de andere kamer wilt wachten, net als de anderen, ga ik aan de slag.’

Ik knik en haal mijn hand van het glas, zeg mentaal gedag voor ik me omdraai en terug naar buiten loop.

***

Syrena

In een rolstoel word ik uit de kooi gereden. Ik weet niet wat er gebeurt, mijn verstand is er nauwelijks. Het enige wat ik weet is dat ik gedrogeerd ben... zwaar.

Ik ben gevoelloos. Als ik met mijn tenen wiebel, gebeurt er niets en mijn vingers reageren ook niet. Alles wat ik kan doen is wachten op mijn lot.

Krijg ik wel de kans om afscheid te nemen van mijn vrienden?

Ze waren mijn celgenoten, maar nu voelen ze al als verre herinneringen.

Ik ben gedwongen om snel na elkaar nieuwe hoofdstukken in mijn leven te openen en te sluiten en ik kan het niet bijhouden.

Er is de laatste maanden zoveel gebeurd dat ik het gevoel heb dat ik gek word.

Gevangengenomen door een monster... opgesloten in een glazen gevangenis met twee andere mensen genaamd Ella en Cage... en nu word ik ook nog weggehaald uit de cel waar ik al maanden woon.

Waar ga ik heen?

En nog belangrijker ... zal ik ooit weer thuis komen?

Een traan komt uit mijn ogen en rolt over mijn wangen als Graham me neerzet en weggaat.

Even later hoor ik het gekreun van twee andere mensen vlak naast me. Niemand praat. Een deur kraakt. Dan duwt Graham ons naar voren, één voor één. Een man schraapt zijn keel. Iemand anders schuifelt. Ik vraag me af met hoeveel ze zijn.

Op momenten als deze haat ik het echt om blind te zijn.

Hoe langer ik in deze stoel zit, hoe meer ik mijn armen en

benen weer begin te voelen en mijn lippen kunnen zeker bewegen. Ik praat echter niet. Ik wil Graham niet nog meer aanzetten om me weer te verdoven.

‘Je kunt de rolstoel meenemen. Een extraatje,’ zegt Graham.

Ik vraag me af tegen wie hij praat.

Is deze persoon de volgende die mij als gevangene gaat houden?

Waarschijnlijk.

Toch, het doet me rillen.

Een hand op de mijne doet me verstijven.

‘Syrena.’

Ik kijk omhoog, ook al kan ik niets zien. Zijn stem is mijn middelpunt, dwingt me hem te vinden. Het is bevelend maar beangstigend. Gedurfd en volledig in controle.

‘Graham vertelde me dat dat je naam is. Is dat juist?’

Ik knik langzaam.

Iets duwt mijn rolstoel voort. Ik neem aan dat hij het is.

‘Geweldig. Laten we dan gaan.’

Ik weet niet wat er met de anderen gebeurd is, maar ik neem aan dat sommige van de andere mannen ze meenemen.

De man duwt me naar buiten, door een gang, slaat rechtsaf, dan nog een bocht en dan stoppen we. Een deur piept en een warme gloed komt op mijn gezicht. Niet lang daarna duwt hij me naar buiten en ik voel de warmte van de zon op mijn huid. Ik koester het en ik open mijn mond en laat de frisse lucht in mijn longen stromen. Tranen lopen over mijn wangen.

‘Je hoeft niet te huilen. Ik zal ... goed voor je zorgen,’ zegt hij, zijn stem donker.

Ik denk niet dat ik iets kan vertrouwen van wat hij zegt.

Toch ben ik blij om eindelijk weer buiten het gebouw te zijn.

Er is zoveel tijd verstreken sinds ik voor het laatst de droge lucht rook. God, wat heb ik het gemist.

Hij duwt me over rotsachtig terrein tot we tot stilstand komen en ik de piepjes van een auto hoor.

Een deur schuift open. ‘Hey.’

Het is een nieuwe stem.

‘Zet haar erin,’ zegt de man die me duwde.

Plotseling word ik uit mijn stoel getild en de auto in getild, landend op een zacht kussen. Iemand maakt me vast met een gordel en sluit de deur. Een andere deur aan mijn andere kant gaat open en iemand gaat naast me zitten.

De andere persoon gooit de rolstoel in de kofferbak en gaat dan achter het stuur zitten.

‘Maak je geen zorgen...’ Hij is het, vlak naast me, fluisterend in mijn oor.

Ik haal adem.

Ik wil schreeuwen, maar ik kan het niet. Ik kan het fysiek niet. Het enige wat mijn keel verlaat is een klein gilletteje en wat gerammel. ‘De drugs zullen snel uitgewerkt zijn.’

Ik hoop het, want ik wil hier echt, echt weg.

Nu ik een voorproefje van vrijheid heb gehad... voelt het te goed om waar te zijn.

Ik ben zo dichtbij, ik hoef alleen maar mijn handen naar de deur te bewegen en hem te openen.

Maar het vertrouwde geluid van de sloten die me insluiten doet mijn hart in mijn schoenen zinken.

‘Laten we gaan,’ blaft de man naast me naar degene achter het stuur en de auto begint over het rotsachtige terrein te rijden.

‘Wie... wie bent u?’ vraag ik na een tijdje, als de drugs rond mijn lippen en keel beginnen te vervagen.

De man naast me broemt en legt zijn hand op de mijne als die in mijn schoot rust. ‘Noem me Chase... je nieuwe eigenaar.’

TWEE

CHASE

Het eerste wat ik doe als we ver genoeg weg zijn van het gebouw, is het masker afzetten. Eindelijk kan ik ademen.

Het is doodstil als we rijden.

Dat is geen toeval.

Wat Graham haar gaf om haar rustig te houden heeft het meisje nog steeds verlamd. Maar dat zal niet lang meer duren.

Het is vooral Brandon wiens stille behandeling me niet eens doet terugdeinzen.

Hij blijft mijn kant op kijken, trekt zijn wenkbrauwen op, alsof ik daardoor zal spreken.

Ik weet wat hij denkt, wat hij van me wil, maar ik ga het hem niet geven.

Ik ben vastbesloten dit te doen.

Op het moment dat ik daar binnenkwam, had ik mijn ziel al aan de duivel verkocht.

Niets zal dat veranderen.

Niets.

Zelfs zijn venijnige blikken niet.

“Er is nog tijd,” zegt Brandon tandenknarsend.

Een grijns verspreidt zich over mijn lippen terwijl ik erover wrijf. Oh, man... hij kan echt niet stoppen. Zelfingenomen lul.

“Ik weet het,” zeg ik, terwijl ik op mijn wangen bijt.

“We kunnen blijven rijden,” voegt hij eraan toe.

“Nee.”

Ik staar naar de kale woestenij en tel de seconden af tot we op onze bestemming aankomen. Het is niet ver meer van hier. Nog even en ik weet eindelijk de waarheid.

Het meisje naast me kreunt. Het is tijd.

“Stop.”

Brandon doet wat ik vraag, en ik stap snel uit de auto en ga op de passagiersstoel zitten. “Doe de deuren op slot.”

Hij kijkt me aan, maar doet het zonder verder iets te zeggen. De blik die hij me geeft is genoeg. Ik weet wat hij denkt, maar het kan me niet schelen.

Hij start de auto weer, maar voordat hij wegrijdt, mompelt hij: “Chase...”

“Nee. Rijden.”

Ik blijf zijn pogingen om me te overtuigen afwijzen. Het heeft geen zin. Ik heb mijn besluit al lang geleden genomen.

Dit moet gebeuren. Of hij het nu leuk vindt of niet.

“Ik weet dat ik beloofd heb te helpen, maar denk je niet dat dit ver genoeg is gegaan?”

“Nee. Ik moet dit doen.”

“Maar ze is nog maar een kind,” zegt hij.

“Dat is ze niet, en dat weet je. Lieg niet tegen me. Dat werkt niet.” zeg ik, terwijl ik naar mezelf kijk in de zijspiegel.

Ik buig mijn hoofd en ga met mijn vinger langs de kleine inkeping in mijn kin. Mijn huid voelt gespannen aan. Ik *ben*

gespannen. Ik wil het alleen niet toegeven, en niemand hoeft het te weten want dat maakt het alleen maar moeilijker dan nodig.

“Weet je het zeker?” vraagt hij, alsof ik nog van gedachten kan veranderen, maar daar is het veel te laat voor.

“Ja,” antwoord ik, om hem gerust te stellen. De mijne niet.

“Prima. Maar zeg niet dat ik je niet heb gewaarschuwd.” Hij schraapt zijn keel, alsof hij zo hoog en machtig is.

“Je weet waarom dit moet gebeuren,” zeg ik, terwijl ik zijn kant op kijk.

“Echt? Moet het echt?”

“Ja. Jij zou dit ook doen als je mij was.”

“Niet waar.”

Ik trek een wenkbrauw op. “Ben je vergeten dat we hetzelfde spel spelen?”

“Ik let gewoon op allebei onze belangen. Ik ga je niet van de afgrond afhelpen waar jij jezelf wil instorten. Echt niet.”

“Dat vraag ik ook niet.”

“Maar je wil dat ik toe kijk.”

“Sluit je ogen dan.” Ik haal mijn schouders op. “Simpel.”

Hij vernauwt zijn ogen. “Ik ben aan het rijden.”

Ik wuif het weg. “Je weet wat ik bedoel.”

Er komt een kreun vanuit de achterbank, en ik draai mijn hoofd om en glimlach. De drugs raken uitgewerkt. “Het is tijd.”

“We zijn er nog niet.”

Ik rol snel het tussenschot tussen de voorstoelen en de achterbank op. “Rijd sneller.”

Terwijl we over het rotsachtige, oneffen terrein rijden, begint het meisje wanhopig te roepen, maar ik probeer er geen aandacht aan te schenken. Dat maakt het alleen maar moeilijker. Ik wil dit doen met een heldere geest. Ik wil niet dat emoties me belasten, dus weiger ik ze te hebben.

Het duurt niet lang voordat het meisje op het raam begint te

bonzen.

“Wie zijn jullie? Waar brengen jullie me naartoe?”

Ze zal het antwoord snel weten.

We naderen het gebied. Ik kan het struikgewas en de diepe kloof vanaf hier zien, en het zal niet lang duren voordat we buiten zijn en de frisse lucht opsnuiven.

“Laat me eruit!” piept het meisje, terwijl ze tegen de autodeur schopt.

Mijn huid kriebelt, dus bedek ik mijn armen door mijn mouwen naar beneden te trekken.

Brandon rijdt het ravijn af over een grindpad tot we in niemandsland zijn en hij stopt de auto.

Ik trek mijn kraag goed en schraap mijn keel.

Tijd voor het vonnis.

Het meisje bonkt nog steeds op het raam tussen ons in, dus ik denk dat ze hersteld is. Mooi.

Als ik uitstap, begint Brandon weer te praten. “Chase.” Ik pauzeer. “Doe dit niet.”

Ik sla de deur dicht.

Ik heb zijn mening nu niet nodig. Het is extra gewicht dat ik nu niet kan dragen. Ik moet dit op mijn eigen voorwaarden doen.

Twée stappen en ik sta oog in oog met het blinde meisje. Syrena. Maar ik ben lang niet zo opgewonden als ik me had voorgesteld. Mijn glimlach verdwijnt onmiddellijk als ik haar zie.

God help me ... Ik zal dit doen, al betekent het het einde van mij.

Ik accepteer alles wat het lot me brengt.

***

Syrena

Ik houd mijn adem in als de deur dichtslaat en een andere opengaat. Mijn lichaam stopt met bewegen op het moment dat de deur onder mijn voeten verdwijnt terwijl ik er tegenaan schopte. *Hij heeft hem geopend.*

Laat hij me eruit?

Moet ik mijn kans grijpen en vluchten?

Geen tijd te verliezen, maar wat moet ik doen? Tegen hem vechten?

“Voordat je je iets in je hoofd haalt... doe het niet.”

Was dat een bedreiging? Heeft hij een wapen?

Ik slik de brok in mijn keel weg.

Ik moet voorzichtig bij hem zijn. Ik ken deze man niet.

Ik kende Graham ook niet, maar ik begreep tenminste zijn patronen, zijn gedrag... na een tijdje. Maar dit? Dit is iets heel anders.

Ik ben uit mijn kooi gehaald, uit het kamp, ergens heen gereden in een auto waarvan ik de geur niet herken. Niets van dit alles is mij bekend, wat het des te beangstigender maakt.

Op zulke momenten mis ik het vermogen om te zien het meest.

Als ik moet vechten of vluchten.

“Wat wil je van me?” vraag ik. Mijn stem trilt van angst die ik niet wil dat hij hoort.

Hij snuift en zegt: “Geef me je hand.”

Ik overweeg of ik hem kan vertrouwen.

Wat is het ergste dat kan gebeuren? Als hij me wil doden, kan hij elk wapen gebruiken dat hij heeft. Daar heeft hij zijn handen niet eens voor nodig. Dus hij moet veilig zijn... toch?

Ik aarzel maar steek dan toch mijn hand uit en hij trekt me uit de auto.

“Sterk genoeg om te staan?” vraagt hij.

Ik knik.

“Om te rennen?”

Ik haal adem.

Rennen? Waarom?

“Geef antwoord.” Zijn stem is dwingend. Helemaal niet lief.

Er prikt niets in mijn rug, geen pistool, maar het geluid van zijn gegrom is genoeg om me te laten doen wat hij wil.

“Ja,” zeg ik, terwijl ik de kracht in mijn benen voel terugkeren.

“Mooi ...” mompelt hij. “Laat maar zien.”

“Wat? Nu?”

“Ja,” kreunt hij. Ik ben me er plotseling van bewust hoe dicht hij bij mijn oren zit. “Rennen.”

Een rilling loopt over mijn rug. “Waar?”

“Weg... *van mij.*”

Ik schud mijn hoofd als mijn handen de auto aanraken, en ik spring onmiddellijk terug en draai me om.

Ik begrijp het niet... waarom wil hij dat ik van hem wegren?

Maar nog belangrijker ... wat gaat hij met me doen?

Ik wacht niet om erachter te komen. Ik begin meteen te rennen.

Het waren niet zijn woorden die de trekker overhaalden. Of de auto. Of de behoefte in mijn botten om weg te komen. Het was het genot in zijn stem toen hij zei dat ik van *hem* weg moest rennen.

Ik stuiter over de grond en schop de stenen zo goed mogelijk weg, ook al zie ik ze niet aankomen. Als blind meisje heb ik geleerd hoe ik moet rennen terwijl ik mijn voeten zo stevig mogelijk tegen de grond houd om niet uit te glijden.

Toch kan ik niet alles ontwijken. Een plotselinge grote rots in mijn weg laat me struikelen, en ik val.

Mijn knieën branden, maar de voetstappen achter me zorgen ervoor dat ik zo snel mogelijk op mijn voeten krabbel en blijf rennen. Ik kan niet stoppen. Ik wil niet stoppen. Dit is mijn enige

kans op vrijheid. Mijn leven in mijn eigen handen.

Ik heb de warmte van de zon niet meer op mijn huid gevoeld sinds ik in die vochtige kooi zat. Ik heb al tijden geen frisse lucht meer op mijn tong geproefd of de geur van brandende grond geroken. Het is verkwikkend. Het geeft me de energie die ik nodig heb om te vechten. Om te vluchten voor mijn leven.

Mijn spieren doen pijn, maar dat weerhoudt me er niet van om te rennen. Ik ben buiten adem, maar ik ga door. Ik weiger te stoppen. Zelfs niet als ik val en weer omhoog moet kruipen, keer op keer.

Niets motiveert me meer dan de dreiging van pijn. Omdat deze man... vlak achter me is.

En ik weet niet wat er gebeurt als hij me ooit te pakken krijgt.

Ik kan het niet laten gebeuren.

Maar ik hoor zijn gegrom en voetstappen net zo hard achter me. Ze verdwijnen niet. Zelfs niet als ik mezelf push om zo hard te rennen dat het voelt alsof mijn benen het begeven.

Plotseling grijpt er iets aan mijn enkels, en ik val om.

“Hebbes.”

Ik slaak een gilletje als hij bovenop me kruipt. Ik vecht, maar hij is veel sterker dan ik, en hij heeft mijn lichaam snel bedekt met het zijne, waardoor het onmogelijk is om weg te kruipen.

“Je bent te langzaam,” zegt hij, zijn stem donker en gelikt terwijl hij me aan de grond genageld houdt.

“Alsjeblieft...” mompel ik met tranen in mijn ogen.

Ik kon op mijn rug rollen toen hij me greep, maar nu ben ik bang voor wat er gaat gebeuren.

Iets scherp glijdt langs mijn nek. Iets kouds... en metaalachtig.

Tranen wellen op in mijn ogen. “Alsjeblieft...” mompel ik weer, bijna stikkend in mijn eigen woorden.

“Shhh ...” fluistert hij, zijn stem zo zacht dat het lijkt op die van een demon vermomd als een engel.

Mijn hele lichaam rilt als het mes van positie verandert en voorzichtig een lijn maakt naar mijn borst waar het stopt ... Recht op mijn hart gericht.

Tranen rollen over mijn wangen. Ik bevries.

Is dit het einde?

Gaat hij me vermoorden?

“Alsjeblieft, doe dit niet,” smeek ik.

Maar er komt geen antwoord.

Ik wacht en denk aan alle dingen die ik nog wilde doen, nog wilde ervaren. Alle dingen die ik zou missen in deze wereld.

Ik heb misschien geen familie of een goed huis om naar terug te gaan, maar verdomme, ik wil niet dood. Nu, meer dan ooit, wil ik... leven.

En terwijl het mes in mijn huid duwt, wacht ik mijn lot af, wetende dat het niet mijn keuze was. Ik vocht, ik vluchtte, ik faalde, maar ik gaf nooit op. Dat moet iets waard zijn.

Seconden voelen als minuten als hij me tegen de grond houdt.

Misschien zijn het wel minuten geweest. Ik weet het niet.

Alles dat ik voel is de scherpe punt tegen mijn lichaam.

En dan nattigheid... gedruppel. Drup. Drup. Op mijn borst.

Verstijfd lig ik onder hem als zijn greep op mij begint te verzachten. Het mes trekt langzaam weg tot ik het niet meer op mijn huid voel.

Is dit een truc? Houdt hij me voor de gek? Probeert hij mijn dood waardig te maken?

Ik wacht in shock. Mijn lichaam reageert niet eens op het feit dat hij me niet langer vasthoudt.

Toch druipt er nattigheid op mijn huid.

Is hij... aan het huilen?

Iets klettert op de grond. Het metaal botst tegen de rotsen.

Ik haal adem.

Plotseling heeft hij zijn armen om mijn rug, en hij tilt me op

van de grond. Trekt me dicht tegen zich aan. In zijn omhelzing.

Mijn lippen gaan open. “Wat...”

“Ik kan het niet ... oh God, betekent dit dat ik ...” mompelt hij in mijn oren, zonder zijn zin af te maken.

Terwijl mijn eigen zoute tranen mijn mond binnendringen, zit ik daar en accepteer zijn troostende omhelzing.

Ik weet niet wat ik anders moet doen.

Ik snap hier niets van.

“Het spijt me ...” mompelt hij. “Het spijt me zo.”

Mijn hersenen tollen, overwoekerd met gedachten aan moord. Hoe het mes op het punt stond mijn huid te doorboren. Hoe hij, op dit moment, nog steeds naar het mes kan reiken om het in me neer te steken.

Misschien is het allemaal een list.

Misschien zijn het allemaal leugens om me veilig te laten voelen, ook al ben ik dat niet.

Maar dan doet hij het meest eigenaardige ding.

Hij fluistert in mijn oor: “Dankjewel.”

DRIE

CHASE

Ik voel me opgetogen en gemeen tegelijk.

Twee emoties, een dualiteit die gelijktijdig naast bestaat elkaar in mij... vredig.

Ik had gelijk.

Dit moment... het betekende *alles*.

Een spektakel. Een prachtige, donderende explosie van botsende gedachten en behoeften.

Het was allemaal deel van mijn proces... en nu is het eindelijk klaar.

Voor een fractie van een seconde, vraag ik me af wat het definitief maakte. Waren het haar ogen? Haar bibberende lichaam onder het mijne gekruld? Haar tranen die bleven stromen? Haar zoete stem toen ze me smeekte haar te laten leven?

Of misschien was het elk van die dingen.

Hoe dan ook, wat gebeurd is, is gebeurd. De tijd kan niet teruggedraaid worden. De beslissing is definitief.

Ik weet nu de waarheid.

Toch kan ik niet stoppen met haar vast te houden. Ik wou dat ik haar nooit hoefde los te laten, maar ik weet dat dat moment ooit moet komen. Ze zal dit niet lang meer accepteren.

Dus ik haal diep adem en duw haar terug. Ik glimlach, omdat ik weet wat dit betekent.

Het is gedaan. Het is eindelijk voorbij.

Ik weet niet wie van ons gewonnen heeft, maar dat doet er niet toe.

Het enige wat nu nog rest is de brokstukken oprapen en verder gaan.

Maar op het moment dat ik haar loslaat, zakt haar lichaam in elkaar en valt op de grond. *Is ze flauwgevallen door de stress? Dat moet wel.*

Ik pak snel haar lichaam vast en trek haar naar me toe, zodat ik haar kan wiegen terwijl ik opsta van de grond. Ik draag haar helemaal terug naar de auto waar een nors kijkende Brandon achter het stuur zit, wachtend op mij.

“Niet doen,” zeg ik als hij zijn mond open doet. “Ik wil het niet horen.”

De linkerkant van zijn lippen komt omhoog terwijl hij zijn hoofd schudt. “Ik kan dit echt niet geloven.”

“Zoals ik al zei... het maakt niet uit. Ik weet nu genoeg.” Ik open de deur en leg haar op de achterbank. Nadat ik de veiligheidsgordel heb vastgemaakt, bind ik haar polsen en enkels vast met een paar touwen zodat ze de ramen niet kan breken als ze wakker wordt. Dan ga ik op de passagiersstoel zitten en doe de gordel om.

“En wat nu? Wat ga je nu doen, hè?” vraagt hij, terwijl hij het stuur nonchalant vastpakt.

Ik lik mijn lippen af en staar naar de zonsondergang. Het markeert het begin van een nieuw hoofdstuk in mijn leven ... en het

hare. “Nu gaan we naar huis.”

***

Als we bij mij aankomen, is ze al wakker. Ze heeft geen woord gesproken sinds we in het ravijn waren, nadat ik haar achtervolgde en beetpakte. Haar laatste woorden waren smeekbeden, maar als ik me omdraai en haar nu aankijk, zie ik alleen maar woede. Haar hele lichaam is gespannen en ze weigert haar kaken op elkaar te klemmen.

Ik weet dat ze boos is. Daar heeft ze alle recht toe.

Brandon rijdt de auto de parkeerplaats op terwijl ik de touwen rond haar enkels losmaak en haar naar mijn huis begeleid. Ze komt gewillig, zonder ophef. Ik weet niet waarom ze zich niet verzet zoals vóór de achtervolging.

Het is alsof ze de vonk die ze had heeft verloren. Alsof mijn mes ... het uit haar heeft gesneden en haar zachtmoedig en angstig maakte.

Zodra ik haar loslaat in haar nieuwe kamer, vlucht ze onmiddellijk naar een hoekje zo ver mogelijk van mij vandaan, waar ze gaat zitten en doet alsof ze niet bestaat.

Fronsend klem ik de deur vast en zucht.

Ik weet wat ik veroorzaakt heb. Het moest gebeuren... maar het kwam met een flinke prijs.

Ik geniet niet van haar ellende. Ook al zou ze me waarschijnlijk nooit geloven als ik het haar vertelde.

Ik sluit de deur en doe het licht aan. Het helpt alleen mij, niet haar. Ze rilt nog steeds als ik haar extra langzaam nader in een poging haar niet te laten schrikken. Ik buk voorover en raak haar huid aan. Het is zacht en warm. Maar ze leunt onmiddellijk weg en draait haar hoofd om.

Ze wil mijn genegenheid niet. Natuurlijk niet.

Wat ben ik aan het doen?

Ik slaak nog een zucht, laat mijn hoofd zakken en sluit mijn ogen.

Ik wou dat ik haar pijn kon wegnemen, maar dat kan ik niet. *Ik heb het veroorzaakt.*

“Het spijt me,” zeg ik, mijn stem zachter dan voorheen. “Dat zal nooit meer gebeuren.”

Haar kaken zijn op elkaar geklemd en ze zegt geen woord, ook al had ik dat wel verwacht.

Is ze zo bang voor me?

Verdomme.

Als ze me al zo haat, is het niet te voorspellen wat ze doet als ik de touwen ook van haar armen afhaal.

Wat als ze uithaalt? Of ontsnapt? Of erger... mij aangeeft voor alles wat ik heb gedaan?

Het zou me ruïneren.

Ze heeft misschien mijn gezicht niet gezien, maar ze kent mijn naam. En ze is misschien bekwaam genoeg om de politie naar mijn huis te leiden.

Ik kan het niet laten gebeuren.

Dus ik sta snel op en doorzoek de lade tot ik vind wat ik zoek. Een ketting en halsband ... ooit gebruikt door een van de meisjes die ik in huis had en die per se mijn huisdier wilde zijn. Ik deed haar weg zodra ze begon rond te neuzen, maar ik bewaarde de spullen. Ik wist dat het op een dag nuttig zou kunnen zijn ... en ik had gelijk.

Ik buk weer voor het meisje en schuif haar haren opzij. Haar huid voelt zo zacht en warm aan, in tegenstelling tot de mijne.

Ze rilt als de halsband op zijn plaats klikt.

Ik stop de sleutel in mijn zak en staar haar een paar seconden aan.

Ze heeft nog steeds niet van haar plek bewogen, heeft niet eens gereageerd op het feit dat ik haar een halsband om heb gedaan... en

dat ik haar aan het bed heb vastgeketend.

Ik leun naar voren, in de verleiding om het te verwijderen, maar ik stop mezelf voordat ik dat doe.

Ik kan niet zo gemakkelijk toegeven.

Ik weet dat het verkeerd is, maar wat kan ik anders doen? Het touw blijft niet zitten en ze zal zeker proberen te ontsnappen. Wie weet wat voor problemen ze me kan bezorgen als ze een manier vindt om te ontsnappen.

Ze mag dan blind zijn, maar ik weet dat ze meer lef heeft dan dit. Ik zag het aan de manier waarop ze rende, hoe ze vluchtte voor haar leven. Ze heeft pit.

“Wat... wat ga je met me doen?” vraagt ze terwijl ik opsta en wegloop.

Ik stop en kijk naar haar over mijn schouder.

Ze is zo mooi. Te mooi.

En ik heb het verpest.

Ik heb dat mooie gezicht verpest. Bevekt met tranen die er niet horen te zijn.

En waarvoor? Mijn eigen egoïstische behoeften.

Ik schud mijn hoofd en wrijf over mijn voorhoofd. “Ik... weet het nog niet.”

Dan open ik snel de deur en sla hem dicht voordat ik nog iets stoms zeg.

Eventjes sta ik stil, overweldigd door mijn eigen emoties.

Ik voel me ziek.

Maar ik voel me *nooit* ziek.

Niet op deze manier.

Alsof ik mezelf wil wurgen. Mezelf uit een raam gooien en er gewoon klaar mee zijn.

Ik moet deze behoefte uit me krijgen. Ik moet mezelf spoelen van het kwaad dat in mijn bloed zit.

Brandon staat in de keuken, drinkt koffie en staart me aan met

die bekende blik. Die blik die zegt *ik weet wat je denkt*.

Ik haat het dat hij me zo goed kent.

Ik sla mijn armen over elkaar en trek een wenkbrauw naar hem op. “Wat?”

“Niks.”

Ik rol met mijn ogen. “Tuurlijk.”

“Wil je koffie?” vraagt hij. “Je ziet eruit alsof je het kunt gebruiken.”

“Nee, bedankt,” zeg ik en ik wuif het weg.

“Wat ga je met haar doen?” vraagt hij.

Natuurlijk wil hij dat weten. Hij wil het al weten sinds we in de auto zaten en naar huis reden. De vraag lag al die tijd op het puntje van zijn tong, en nu heeft hij eindelijk het juiste moment gevonden om het te vragen.

Maar ik weet het verdomde antwoord niet.

Ik zucht en loop ook naar de keuken, schenk mezelf een glas water in en slurp het in één keer naar binnen. “Ik zoek het wel uit.”

Ik zet het glas neer op het aanrecht en pak mijn jas weer.

“Dus wat nu? Laat je haar daar gewoon achter?”

“Ja,” zeg ik, terwijl ik mijn jas aantrek.

“Waar ga je heen?”

Ik vernauw mijn ogen. “Moet je dat echt vragen?”

Hij zet zijn kop koffie neer. “Echt? Ga je *dat* nu doen?”

“Ja. Ik moet wat stoom afblazen.”

“Ik dacht dat je zei dat je klaar was,” zegt hij en volgt me naar de deur.

“Nee, ik zei dat ik nu de waarheid wist. Ik heb nooit iets gezegd over voor altijd klaar zijn.”

“Wat wil je dat ik nu doe?”

“Zorg voor haar,” antwoord ik.

“Wat? Nee. Jij bracht haar hier. Ze is jouw verantwoordelijkheid.”